

Budapest, 1903. december 30. – Budapest, 1949. október 15.

Gimnáziumi tanulmányait Komáromban végezte, majd a bécsi orvostudományi egyetemen tanult, ahol 1928-ban ideggyógyász szakorvosi diplomát szerzett, majd az egyetem pszichológiai és neurológiai tanszékén dolgozott. 1922-ben még egyetemistaként csatlakozott a bécsi osztrák, majd a magyar emigráns kommunista mozgalomhoz. 1930-ban Magyarországra hazatérve lett tagja a Kommunisták Magyarországi Pártjának. Társai lebukása után pártutasításra Bécsbe emigrált 1932-ben, 1936-ig az idegklinikán orvosi munkát végzett; összekötő volt a KMP külföldi és hazai szervezetei között. 1938. március után előbb Prágában ment, majd Csehszlovákia német megszállása után, 1939. márciustól, Svájcban élt. Előbb a fellani internálótáborban volt orvos, majd a zürichi egyetem ideggyógyászati klinikáján orvosi és tudományos munkatársi állást kapott. Bekapcsolódott a különböző nemzetiségű emigráns kommunista csoportok munkájába, vezetője lett a magyar csoportnak. 1942-ben társaival megalakította a Magyar Nemzeti Függetlenségi Front svájci szervezetét. 1943 januárjától a Magyar Nemzeti Függetlenségi Front Közleményei című illegális lap munkatársa 1944-ig. 1944 októberében elindult haza, Franciaországon, Olaszországon és Jugoszlávián keresztül tért vissza Magyarországra 1945. áprilisban. A Magyar Kommunista Párt Központi Vezetősége Szervezési Osztályának munkatársa, később helyettes vezetője volt. 1946. októberben az akkor létrehozott Szervezőbizottság titkára lett. 1947. szeptemberben a KV Káderosztálya vezetőjévé nevezték ki. 1945. november 4-én az MKP országos listáján nemzetgyűlési pótképviselővé választották, behívására nem került sor. 1947. augusztus 31-én az MKP országos listáján országgyűlési képviselővé választották. 1949. május 15-én a Magyar Függetlenségi Népfront Heves és Nógrád-Hont megyei listán szerzett mandátumot. Másnap, mint idegen, imperialista állam kémjét letartóztatták. Arra kényszerítették, hogy Rajk Lászlót nevezze meg felső kapcsolatának. A Budapesti Népbíróság koholt vádak- népellenes bűntett, kémkedés, hűtlenség, a demokratikus államrend megdöntésére irányuló szervezkedés- alapján a Rajk-per negyedrendű vádlottjaként 1949. szeptember 24-én, első fokon, október 14-én a Népbíróságok Országos Tanácsa másodfokon halálra ítélte, másnap kivégezték. 1955. november 25-én rehabilitálták, 1956. október 6-án társaival együtt ünnepélyesen újratemették.